ATILIM

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Yıl 2, sayı 3 (15)

Mart 1975

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

NATO'dan çıkılmalı, ikili anlaşmalar yırtılmalı, NATO'nun, Amerika'nın topraklarımızdaki üsleri kaldırılmalıdır.

Halkın savaşı önlenemez

İşbirlikçi burjuvazinin, halk düşmanı düzenin getirdiği bunalımlar genişliyor, derinleşiyor. Büyük burjuvazinin baskısı, terörü memlekette ilerici, anti-emperyalist, bütün güçlere karşı daha sert biçimler alıyor.

Öte yandan bu faşist biçimi yönetime karşı halk yığınları, ulusun değişik katmanları arasından gelen direnişler, bu savaşım yurt çapında yeni yeni boyutlar alıyor. Bu savaş, yabancı hegemonyasından, burjuvazinin diktatorasından kurtulmak, ileri demokratik bir düzen kurmak savaşıdır.

Gelişen olaylar, Türkiye'nin derin, çok önemli, kaçınılmaz politik değişmelere, oluşumlara doğru gittiğini gösteriyor. Büyük burjuvazi, köklerine kadar çürüyen sömürü düzenini ayakta tutmak ve gelişen demokratik halk hareketini kırmak, bu oluşumun yolunu kesmek için elindeki her aracı, olanakları kullanıyor. NATO'lara, emperyalistlere dayanan işbirlikçiler halka karşı harp açtılar, örgütledikleri faşist komandoları, polisi, ordu birliklerini, her boydan ve soydan provokatörleri halkın üzerine sürdüler. Bu saldırılar kanlı biçimler alıyor.

Büyük burjuvazi, artık kullanageldiği yöntemlerle, biçimlerle hükümet edemiyor. Aylardır, tepeden inme bir hükümetçik vardır. Irmak «hükümeti» ordunun tepesindeki generaller cuntasına ve Amerikan servislerine dayanıyor. Bu hükümetçik te ancak sıkıyönetimi uzatmakla ömrünü sürdürüyor.

İşçi sınıfının savaşımı, sürekli grevler, yığınsal öğretmen, öğrenci direnişleri, ordu içindeki kaynaşmalar, gösteriler, protestolar bir genel amaca yöneliktir: halkın istediği, uğrunda savaştığı ileri demokratik bir düzen kurmak, böylesi bir işi yapacak hükümeti işbaşına getirmek. Bu amaçla, önce, işçi sınıfının birliğini kurmak.

Sonra, bu temel üzerinde, bütün ilerici güçlerin, bugünkü anti-demokratik düzene, NATO ve yabancı köleliğine karşı olan çevrelerin ulusal demokratik cephe kurmaları için savaşmak. Komünist partisinin, komünistlerin tarihsel görevi, ödevi budur.

Halkın bu savaşı önlenemez.

Bizim Radyo

İşbirlikçi burjuvazi, onun borazanlığını yapan gerici basın, «Bizim Radyo»nun TÖB-DER'e, gösteri ve toplantılar yapması için, talimat verdiği yalanını ortaya sürdüler.

TÖB-DER genel başkanı Bozkurt, bunun, yurtsever öğretmenlere karşı sürdürülen faşist terör ve kıyım hareketini haklı göstermek için girişilen bir provokasyon olduğunu belirtti. Bozkurt, TÖB-DER'in yurt çapında gösteri ve toplantı yapma kararını 23 Ocakta aldığını açıkladı. «Bizim Radyo» ise bu konuya bir hafta sonra, yani Şubat başlarında değinmiştir.

Faşist ihanet cephesinin, militarist kliğin amacı, TÖB-DER'in gösteri ve toplantılarıyle «Bizim Radyo» yayınları arasında organik bir bağ varmış kanısını uyandırıp, tüm anti-faşist, anti-emperyalist eylemleri, halkımızın demokrasi, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşını terörle bastırmaktır.

Markşçı-Leninci ilkelere bağlı bir parti olan TKP'nin TÖB-DER'le bir organik bağı yoktur ve olamaz. Yalnız, TKP'nin Eylem Programı Tasarısında da belirtildiği gibi, Komünist Partisi halkımızın, ilerici, yurtsever güçlerin emperyalizme, gericiliğe ve faşizme karşı olan her eylemini destekler, ulusal burjuvazinin sola açılan kanadıyle, ilerici politik ve sosyal örgütlerle, bütün yığınsal hareketlerle çalışmak yollarını arar. Kısacası, TKP, işçi sınıfının öncü savaşkan kolu olarak, yığınlar arasında çalışmayı, örgütlenmeyi görev bilir. Yığın çıkışlarına önayak olur. Bu direnişlerin anti-faşist, anti-emperyalist bir nitelik alması ve başarıya ulaşması için çaba harcar.

TKP'nin savunduğu ilkeler ve görüşler emekçi yığınlarınca gitgide daha büyük ölçüde benimsendikçe, «Bizim Radyo» da, «TKP'nin Sesi» de, «Atılım» gazetesi de halkımızın gerçekleri görmesine daha büyük katkıda bulundukça Demireller, Feyzioğulları, Türkeşler, paşalar kliği, tüm soyguncular çetesi ne yapacaklarını bilemiyorlar.

«Bizim Radyo» emekçi halkımızın, özellikle işçi sınıfının, ilerici yurtsever güçlerin, demokratik örgütlerin radyosudur. «Bizim Radyo» yalnız TKP'nin görüşlerini, amaç ve savaşlarını değil, bütün demokratik örgütlerin, kuruluş ve kişilerin görüşlerini yaymakta, anti-faşist, anti-emperyalist savaşın güçlenmesine yardım etmektedir. «Bizim Radyo», faşizmi geriletmek, onu daha ilk adımlarını atarken ezmek için girişilen eylemleri her zaman desteklemiştir, bundan böyle de desteklemeye devam edecektir. Halkımızı bu gibi eylemlere katılmaya çağıracaktır.

«Bizim Radyo», bu kutsal görevini yerine getirmeye devam ettiği için halkımızın, tüm ilerici güçlerin, yurtseverlerin güvenini kazanmış, gerçeği söylediği ve doğru yolu gösterdiği için memlekette en çok aranır ve dinlenir radyo olmuştur.

Burjuvazinin ordu politikası

Sömürü düzenlerinde egemen sınıflar halk yığınlarını, bu arada halkın üniforma giydirilmiş ve silâhlandırılmış bir parçası olan orduyu politikadan uzak tutmaya çalışırlar. Çünkü, Lenin'in dediği gibi: *«Ordu politikanın dışında kalmalıdır» tezini savunan bayağı, sakat ve aldatıcı görüş, burjuvazinin bu alandaki asıl amaçlarını gizlemeye çok elverişlidir.*

Türkiye gibi, emperyalizme bağımlılığı yüzünden azgelişmiş ülkelerde bu sorun özel bir önem taşır. Lenin'in, sözkonusu görüşü aldatıcı olarak nitelemekle ne kadar haklı olduğunu gösteren olaylara sık sık rastlanmaktadır. Gün geçmiyor ki sosyalist bir gazete, solcu kitap okuyan bir teğmen, TKP'nin yayınlarına kulak veren bir çavuş, hakkını arıyan bir assubay ordudan uzaklaştırılmasın veya tutuklanmasın. Amerikan emperyalizminin çıkarları uğruna Kıbrısta ölmek ve öldürmek istemiyen Memetçik kurşuna dizilmekte, toprak kavgası veren köylü kardeşine ateş açmak istemeyen er hapse atılmaktadır. Burjuva hükümetlerine göre bunlar «politikaya karışmışlardır.» İşte madalyonun bir yüzü bu.

Yasal hakkını kullanan grevci işçinin üstüne asker kaputu giymiş, «Tomson»lu halk çocuğu sürülür, yağma ettiği

Devamı 3, sayfada

Kadınlarımız örgütleniyor

Yeryüzünün çeşitli ülkelerindeki ilerici, demokratik görüşlü, işçi emekçi kadınların, aynı zamanda Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu'nun girişimleriyle, Birleşmiş Milletler Örgütü 1975 yılını Uluslararası Kadınlar Yılı ilân etti. Bu karar, işçi kadınlar, ilerici kamuoyu, demokratik ve devrimci güçler tarafından olumlu karşılandı. 20 Kasım 1975 günü birçok ülkelerdeki kadınların temsilcileri Demokratik Almanya'nın başkenti Berlin'de toplanacaklar. Bu toplantı, kadın hareketinin dünya ölçüsünde gelişmesine büyük katkıda bulunacaktır. Uluslararası Kadınlar Yılı'nın kutlanması dolayısıyle şu şiarlar ileri atılmıştır: Kadınların durumunun iyileştirilmesi için savaşmak; Ailede ve toplumda kadına imkân eşitliği; Ülkelerinin ekonomik, sosyal ve kültürel alanda gelişmelerine kadınların katkısının artması; Kadınlarca dünya barışı uğrunda verilen savaşa, kapitalist ülkelerde kadınların katılmasını engelleyen tedbirlerin kaldırılması.

Günümüzde kadınlar dünyada maddi değerlerin üçte birini üretmektedir. Kadınlar, devrim sürecinde, ulusal kurtuluş hareketlerinde, barış, halkların genel güvenliği ve sosyal ilerleyişi uğrundaki savaşta da önemli bir güçtür.

Emekçi Türk kadını da bu davanın ve savaşın içindedir. Kadınlarımız da dünya kadınları gibi barış istiyor. Çocuklarımızın geleceği, memleketimizin geleceği için harbe karşı çıkıyor. Son zamanlarda Türkiye kadın hareketinde yeni bir gelişme var. Direniş ve gösterilere bugün işçi kadınlarımız erkeklerle birlikte katılıyorlar, grev gözcülüğü yapıyorlar. Kız öğrencilerimiz isteklerini kabul ettirmek için ölüm orucuna yatıyorlar. «Devrimciler ölmez» diyerek, faşist komando saldırılarına hep birlikte karşı koyuyorlar. Köylü kadınlarımız, topraklarını ağanın elinden kurtarmak için erkeklerle birlikte toprak işgallerine katılıyorlar.

Emekçi kadınlarımızın örgütlenmeleri, sendikalara daha geniş ölçüde girmeleri, daha aktif bir şekilde eylem göstermeleri, tek bir örgütün çatısı altında birleşmeleri, haklarını elde etmelerine olanak sağlıyacağı gibi, genel devrim hareketine, halkın kurtuluşu için güdülen savaşa da yardımcı olacaktır. Kurulan ve kurulacak olan örgütler emperyalizme, faşizme karşı koymayı, demokrasiden, sosyal adaletten, sosyalizmden yana olmayı temel ilke saymalıdır. Kadın-

Devamı 5. sayfada

«Hükümet bunalımı»

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 20 Şubat 1975 tarihli bildirisinde: *«emperyalizmin dayanağı olan işbirlikçi burjuvazi halkımıza karşı faşist saldırıya geçti. Bütün ulusa meydan okuyor».* deniliyor. Son. bir ayın olayları komünistlerin bu görüşünü doğruluyor.

Görünüşte bir «hükümet bunalımı» var. Yedi aydır sürüp gidiyor. Bu «bunalımı» yaratan da, sürdüren de büyük burjuvazinin en kodaman, emperyalist tekellerle içli-dışlı olan kesimidir. İşbirlikçi burjuvazidir. İşte bu burjuvazidir ki, egemenliğini en kanlı biçimde, tepeden inme hükümetlerle, faşist yöntemlerle, sıkıyönetim teröruyle sürdürmektedir.

«Hükümet bunalımı» işçi sınıfının, geniş emekçi yığınlarının, bütün ilerici ve devrimci güçlerin yürüttüğü ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal kurtuluş savaşını ezmek için işbirlikçi burjuvaziye yarıyor. Patron, emniyet müdürlüğüne telefon etmekle istediği sayıda polisi, hattâ askeri fabrikasına getirtip işçiyi süngü tehdidiyle çalıştırabiliyor. Koç, Eczacıbaşı, Hacı Ömer gibi holdingçiler, yabancı tekeller, halkın cebindeki son kuruşunu, en küçük tasarrufunu bile ele geçirmek için sözüm yabana hükümet bunalımından geniş ölçüde yararlanıyorlar. Milyarlarına milyarlar ekliyorlar. Polisi, jandarması, ordunun başındaki militarist klik, valisi, savcısı hep bunların emrinde.

«Hükümet bunalımı» işbirlikçi burjuvazinin Amerikan emperyalizmiyle, saldırgan NATO'larla, emperyalist tekellerle bütünleşmesi, daha da kaynaşması için önemli bir etken oluyor. Emperyalizmin bir numaralı adamı ABD Dışişleri Bakanı Kisincer Ankaraya daha kolay gelebiliyor. Vaşington'nun direktiflerini, tepeden inme hükümetiere kolayca dayatabiliyor. Emperyalist silâh tekellerinin temsilcileri Ankara'da cirit atabiliyor.

İşbirlikçi burjuvazi, onun politik sahnedeki adamları: Demirel, Feyzioğlu, Erbakan ve Türkeş, militarist kliğin başı general Sancar egemenliklerini bu «hükümet bunalımı»yla sürdürüyorlar. Gerici partiler demokratik bir ortam içinde, sıkıyönetimsiz bir seçimin yapılmasına kesinlikle karşı çıkıyorlar. Halkı yıldırmak için, İstanbulda olduğu gibi, jet uçaklarını kentlerin üzerinde dolaştırıyorlar. Ordu içinde «tedbirler» alıyor, yurtsever subay ve assubayları emekliye sevkediyorlar. Demokrasi, özgürlük, iş. gerçek bir barış isteyen halkımıza süngünün ucunu gösteriyorlar.

«Hükümet bunalımı» hangi açıdan ele alınırsa alınsan işbirlikçi burjuvaziyle emperyalistlerin işine yarıyor. Ama bu durumun daha uzun süre devam edemiyeceğini bu çevreler de çok iyi biliyor. Bunun için ihanet cephesinde birleşen Demireller, Feyzioğluları, Erbakanlar, Türkeşler artık açıkça iktidara yerleşmek istiyorlar. Burada da işbirlikçi burjuvazinin çeşitli çıkar grupları arasında boğuşmalar sürüp gidiyor. Hükümete el atma boğuşmasında işbirlikçi burjuvazının tüm çelişkileri de su üstüne çıkıyor. Bütün bunlar açık, çıplak faşizme zemin hazırlıyor.

TKP bu tehlikeyi çok önceden görmüş, halkımızı uyarmıştır. Komünistler, faşizm tehlikesinin, işbirlikçi burjuvazinin kanlı, açık faşizmi gerçekleştirmek tertiplerinin önüne ancak tüm ilerici ve yurtsever güçlerin eylem birliğiyle geçilebileceğini söylüyor, bu uğurda savaşıyorlar. İşbirlikçiler, bunalımlar yoğunlaştıkça daha da canavarlaşıyorlar. Elbette ki bu, onun güçlendiğini değil, daha da zayıfladığını gösteriyor. Halk düşmanlarının elini kolunu bağlamak tüm demokratik güçlerin ortak savaşıyla mümkün olacaktır. Komünistler buna inanıyor.

Kurtuluş hareketinin genç erleri

Yurtta emperyalizmin egemenliğine, işbirlikçi burjuvazinin sömürüsüne, onun militarist klik eliyle uyguladığı terör politikasına karşı, güçlü bir kurtuluş hareketi gelişmektedir. Burjuvazinin genel bunalımının derinleşmesiyle daha da sertleştirdiği baskılar, bu harekete yeni yeni güçlerin katılmasını önleyemiyor. Son birkaç ayın olayları, özellikle gençlerde bu yöndeki atılganlığın yoğunlaşması bunu ispatlıyor. Gençliğin, öz sorunlarından hareket ederek, anti-emperyalist kurtuluş savaşlarına yönelme eğilimini inceliyen Lenin, işçi gençlik arasında, demokrasi ve sosyalizm idelerine karşı önü alınamaz, coşkunca bir yönelim olduğunu yazmakta, baskı ve terörün bu süreci daha da hızlandıracağını belirtmektedir.

İlerici gençlerimiz, kurtuluş savaşının önemli bir aşaması olan anti-emperyalist, anti-faşist cephenin oluşmasına, işçi sınıfıyle daha sıkı bağlar kurmak, poli-

(Devamı 2. sayfada)

«İşçi kurultayı»

Sıradan işçilerin katılmasına olanak verilmiyen ve alınan kararların Türk-İş İcra Kurulunu bağlıyacak bir nitelik taşımadığı önceden açıklanan «İşçi Kurultayı» Türk-İş yöneticilerinin, sendika ağalarının toplantısı oldu.

Kurultay, dayatmaca Sadi Irmak hükümetinin ve sıkıyönetim komutanlıklarının grevleri ertelediği, yasakladığı, orduyu, polisi işçi sınıfına karşı sürdüğü, faşist komando saldırılarının yoğunlaştığı ve hayat pahalılığının giderek arttığı bir dönemde yapıldı. Türk-İş'in «İşçi kurultayı», hükümetin en gerici güçlerin, kasırga vurguncu, üstenci takımının elinde bulunduğu, emperyalizmin egemenliğinin sürüp gittiği, işsizliğin, yoksulluğun çığ gibi büyüdüğü, çok yönlü bunalımların yoğunlaştığı bir zamana rastladığı halde, Türk-İş yöneticileri işçi sınıfının somut sorunlarına hiç değinmediler.

Memleketimizde emperyalizmin ve yerli ortaklarının egemenliğini kırmak; demokratik, anti-emperyalist, barışçı bir hükümet kurmak, işçi sınıfının iktidara yönelik mücadelesini güçlendirmek temel sorunlardır. TKP, komünistler, bu temel sorunların çözümü için vargücüyle çalışmakta, işçi sınıfına öncülük etmektedirler. Faşist saldırıları önlemek, faşist konunları, faşist maddeleri, yönetmelikleri yürürlükten kaldırmak, sıkıyönetim ve devlet güvenlik mahkemelerini kapatmak, günün temel sorunları arasındadır. «İşçi Kurultayı»nda Türk-İş başları sosyal-demokrat eğilimli sendikacıların baskısı karşısında «partilerüstü politika» aldatmacasından vazgeçer gibi görünerek, taktik değiştirdiler. Bu politikanın yeni koşullarda geçersiz olduğunu, yani iflâs ettiğini kabul etmek zorunda kaldılar. Böyle olsa da Halil Tunç, kurultayın kapanış konuşmasında sözlerine işçi çıkarları doğrultusunda programı olan bir partinin veya partilerin yanında yer alınması görüşünün, Türk-İş İcra Kurulu'nu bağlıyacak bir karar niteliğinde olmadığını da eklemiştir. Türk-İş komandoları, Tunç-Şide grubu, işçi yığınlarını burjuvazinin kuyruğuna takmak, mevcut sömürü ve soygun düzenini sürdürmek, «sınıf barışı» deyip, işçi sınıfını afyonlama politikasını yürütmek istiyorlar. Bu, büyük sermaye çevrelerinin, tekellerin, holdinglerin ekmeğine yağ sürme politikasıdır. Bu işçi düşmanı politikaya karşı sonuna kadar direnmek ve sarı sendika ağalarını Türk-İş'in başından atmak, işçi sınıfının, sendikaları birliğini, ulusal ve uluslararası dayanışmasını güçlendirme uğrundaki savaşa büyük bir katkı olacaktır.

Barış ve iyi komşuluk ilişkileri

Emperyalizme, NATO'ya, işbirlikçi burjuvaziye karşı yürütülen savaşa bugün yeni yeni güçler katılıyor. Örneğin, CHP'nin Antalya'da düzenlediği mitinginte 70 bin vatandaşımızın ellerinde yükselen pankartlarda «NATO'ya hayır!», «Amerikan köleliğine son» sloganları yazılıydı. Bu, Erzincan, Tokat, Adıyaman, Malatya, Bingöl'de de böyle olmuştur.

TKP'nin, sendikaların, yani işçi sınıfının öncü güçlerinin bu yöndeki direnişi, ulusal burjuvazinin çeşitli gruplarını, ordu içinde er ve subayları, aydın ve yazarları da etkiliyor. CHP içindeki yurtsever güçler, NATO'dan çıkılmasını, Sovyetler Birliğiyle dostluk, saldırmazlık anlaşmaları imzalanmasını, barışçı bir dış politika izlenmesini öneriyorlar. İşçi sınıfından, halk yığınlarından gelen sürekli baskının, bilinçlenmenin doğal bir sonucu olan bu olumlu çıkışlar, ülkemizde güçler dengesinin demokrasi ve sosyalizmden yana değiştiğini göstermektedir. Bugün başta Sovyetler Birliği olmak üzere, öteki sosyalist ülkeler, dünya komünist ve işçi hareketi, dünya demokratik komuoyu uluslararası gerginliği yumşatma, Avrupa'da güvenliği sağlama, Akdeniz'i ve Orta Doğu'yu barış bölgesi haline getirme, harp ocaklarını söndürme, soğuk harbi geriletme, silâhlanma yarışını önleme yolunda yoğun çaba harcıyorlar.

Bütün bu barışçıl girişim ve çabaları bastırmak isteyen işbirlikçi burjuvazi, halkımızın ulusal bağımsızlık mücadelesi karşısında çıkar yolu bir saldırganlık ocağı olan NATO'ya daha sıkı bağlanmakta görüyor. Bu hedefine ulaşmak için yarattığı sahte Sovyet düşmanlığını alabildiğine körüklüyor. Ve körükörüne NATO'nun dümen sularında gidiyor. Bu politikayı uygulayan Sadi Irmak ve onu destekliyen çevreler verdikleri demeçlerde «NATO kalbimizdir», «NATO'dan çıkarsak soluğumuz kesilir», «Aman NATO'yu kurtaralım» yaygarasını koparıyorlar.

Fakat halkımız artık gericilerin bu demagojilerini, masallarını yutmuyor. Tam tersine faşist saldırıların, geri kalmışlığımızın, işsizliğin, pahalılığın, sürekli yoksullaşmanın, bu saldırgan pakta bağlanmanın bir sonucu olduğunu iyi biliyor.

Halkımız silâh, atom başlıklı füzeler değil, ekmek, barış ve kalkınma istiyor. Bunun için de NATO'lardan çıkılmasından, ikili anlaşmaların yırtılmasından, büyük komşumuz Sovyetler Birliğiyle iyi komşuluk, dostluk ilişkileri kurulmasından yanadır. Komşumuz Sovyetler Birliği'nin çok yönlü maddi ve teknik yardımıyle ulusal sanayimizin temeli atıldığını **unutmamıştır.**

Burjuvazinin ordu politikası

1. sayfadan devam

devlet topraklarını ağadan kurtarmak isteyen köylüye karşı «ateş» emri Memetçiğe verilir. İçişlerimize kabaca karışan Kisinceri protesta için gösteri yapan öğrencinin karşısına zırhlı birlikler dikilir. Öğretmenin, aydının, memurun direnişi süngüyle karşılanır. Burjuva hükümetlerine göre, bu gibi hallerde asker «ulusal güvenliği» korumuştur. Madalyonun öteki yüzü de bu.

Demek ki, burjuvazinin ordu politikası tamamen sınıfsaldır: Orduyu, çalışan sınıf ve katmanların, sömürücü sınıflara karşı savaşını ezmek için bir araç, bir saldırı aygıtı olarak kullanmak, Memetçiği ana, baba ve kardeşlerine saldırtarak, sömürü düzenini ayakta tutmak.

Ana yığını halktan gelen, emekçi çocuklarından oluşan ordumuz, memlekete dalan emperyalistlere karşı ölüm kalım savaşında, Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde kurulmuştur. Başlıca görevi, ulusal çıkarlarımızı hiçe sayan emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı savaşmak, Anayurdun bağımsızlık ve egemenliğini, halkın çıkarlarını savunmaktır. Oysa burjuvazi orduyu emperyalizmin, NATO'nun emrine vermiş, ulusal niteliğini ayaklar altına almış, yoketmiştir. Bunun için orduyu, emperyalizmin NATO-SENTO gibi saldırı bloklarından geri almak, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarmak, silâhlı kuvvetleri yeniden ulusal niteliğine kavuşturmak, halkımızın kurtuluş savaşında önemli bir aşama olacaktır. Bu uğurda çetin bir savaş veren komünistlerin, sosyalistlerin, tüm ulusal güçlerin başarısı, yurtsever er ve subayların bu savaşa daha eylemli bir şekilde katılmasına önemli ölçüde bağlıdır. Bu ulusal sorunun çözümüne, TKP'nin önerdiği gibi, ancak yurtsever, ilerici güçlerin işçi sınıfı etrafında oluşturacağı Tekcephe yoluyla ulaşılabilir. Yurtsever subay ve erlerin yeri halkımızın yanında, anti-emperyalist, anti-faşist cephenin içindedir.

Faşizmin perde arkası

Türkiye'de özellikle son birkaç aydır olan bitenler, memleketin faşizme sürüklenmek istendiğini gösteriyor. Yakın geçmişin tarihine bir göz atılacak olursa, Almanya'da faşizmin yönetimi ele almasıyle, Türkiye'de bu yönde uygulanan plânlar arasında bir benzerlik olduğu görülür. Bilindiği üzere 30 yıllarında emperyalizmin genel bunalımı ağır basınca Almanya'da milyonlarca emekçi işsiz kaldı, sefalet içine düştü. İşçi sınıfı, diğer emekçi yığınlar sömürüye, sosyal adaletsizliklere karşı savaşa kalkışınca ve bu savaşa öncülük eden komünist partisinin iktidara gelme olanakları artınca büyük burjuvazi faşizme başvurdu. Sanayi kralları, Hitleri ve omuzdaşlarını öne sürerken, anti-komünizmi de körüklediler, bu manevralarında devlet başkanı olan ve halkın koruyucusu rolünde görünen eski mareşallerden Hindenburg'tan faydalandılar.

Her ne kadar Türkiye, bugün olduğu gibi 30 yıllarında da Almaya'ya benzemese de, emperyalizmin şimdiki genel bunalımı ve dayattığı sömürü, baskı düzeni Türkiye'de işçi sınıfını, geniş emekçi yığınlarını, işsizliğe, pahalılığa, sosyal adaletsizliğe karşı verilen savaşı yoğunlaştırmaya zorladı. Hitler taklitçisi Türkeşi koltuğu altına alan büyük burjuvazi, bütün araçlarla anti-komünizmi körüklüyor ve emekçi yığınlarının hakları uğrundaki savaşlarını bastırmak için Amerikan emperyalizminin de desteğiyle tam diktatörlüğünü kurmak istiyor.

Egemen çevrelerin perde arkasındaki adamlarından biri de cumhurbaşkanı Korutürk'tür. Hindenburg gibi halkın koruyucusu pozunu takınan bu eski amiralin görevi, Atatürkçülük iddiasıyle, halkı avutmak, kamuoyunu şaşırtıp faşizmin yolunu temizlemektir. Bir hayli zaman bu oyunu az veya çok gizleyebilmiş olan Korutürk, son radyo-televizyon konuşmasında kişiliğini tamamıyle açığa vurmuş oldu. Türkiye'de imtiyazlı sınıf olmadığını, buna «müsaade edilmiyeceğini» iddia eden, tek partili hayata hasretini gizliyemiyen Korutürk, Amerikaya bir hayli dalkavukluk yaptıktan sonra, bir de şunları söyledi: «Biz dostluklarımıza yeni dostluklar katmak istiyorduk. Şimdi görüyoruz ki bize bizden başka dost yoktur»... Kim bilir, kendi sınıfı açısından haklı olabilir Korutürk. Gerçekten de burjuva sınıfınnı herşeyi çıkara bağlıdır. Yalnız şu var ki, cumhurbaşkanı işçi sınıfı konusunda yanılıyor. Şurası muhakkak ki, Türkiye işçi sınıfının, emekçi halkımızın dünyanın her yerinde dostları, sınıf kardeşleri vardır. Sosyalist ülkeler halkları, dünya işçi ve komünist hareketi daima halkımızın yanıbaşındadır.

Köyde yoksullaşma süreci

Kocaeli ilinde, 1974 yılı sonunda yapılan bir araştırma sonucunda, bu ildeki çiftçi ailelerinden 2 bin 530'unun tamamen topraksız olduğu saptandı. Oysa 1969'da buradaki topraksız ailelerin sayısı 1.800 idi. Resmi verilere göre Ege bölgesinde, son üç yıl içinde 50 bin kadar küçük ve orta köylü ocağı, tek geçim kaynağı olan toprağını kaybetmiştir.

Toprak taşınır bir mal olmadığına göre, bu topraklar sadece el değiştirdi, ağaların beylerin çiftliklerine eklendi. Topraksızların artmasını etkiliyen başka bir neden de, köydeki hızlı nüfus artışıdır. Yeni kurulan aileler, kendilerini geçindirecek toprak bulamadıklarından ya büyük kentlerin, ya da yabancı ülkelerin yolunu tutmak zorundadır. Bu durum yurdumuzda işsizler ordusunun, yurt dışına göçenlerin sayısını sürekli artırmaktadır. Bu süreç, yani köylünün topraksızlaşma, yoksullaşma süreci, Türkiye ölçüsünde hızla devam ediyor.

Kentte sermaye sınıfıyla emekçi yığınları arasında olduğu gibi, köyde de ağa-çiftlik beyi zümresiyle yoksul köy emekçileri arasında uçurumun gittikçe derinleştiğini, ayrışma sürecinin daha hızlandığını, yukarıdaki örnekler somut bir biçimde ortaya koyuyor.

Köylü, elbette ki, toprağını ağaya, çiftlik beyine gönül rızasıyle teslim etmedi. Köylüyü yoksullaştıran, onu bir karış toprağından da yoksun, aç-sefil bırakan bugünkü soygun ve talan düzeni, işbirlikçi hükümetlerin halk düşmanı politikasıdır. Ağanın, yerli-yabancı büyük tekellerin, holdinglerin çıkarlarına hizmet eden kredi, fiyat, adalet mekanizmasıdır, burjuva devlet cihazıdır. Bundan ötürüdür ki, bugün küçük ve orta çiftçilerin yarısından fazlasının toprakları, borç para karşılığı ağalara, tefecilere, özel bankalara ipoteklidir. Yani işbirlikçi hükümetlerin sadece kredi politikası bile, yüzbinlerce köy emekçisini ağanın, büyük çiftlik beylerinin ve soyguncu tüccarın egemenliğine sürmektedir.

Halkımıza dayatılan tepeden inme Irmak hükümetinin başlıca işi fabrikatörlere, holdingçilere ve büyük tüccartefeci takımına 7 milyar lira kredi sağlamak oldu. Bu hükümet, Ege ve Karadeniz tütün piyasalarında at oynatan tütün tüccarına 2,5 milyar lira kredi açarak 150 bin tütün üreticisinin soyulmasını kolaylaştırdı. Açılmasıyla kapanması bir olan tütün piyasalarında ağaların, çiftlik beylerinin tütünlerini Tekel yüksek fiyatla satın aldı. Küçük ve orta üreticinin ürünü ise yerli-yabancı tütün tüccarları tarafından yok pahasına kapatıldı. Emekçi köylülerin eline üç-beş lira avanstan başka bir şey geçmedi.

Bu durumda köylünün başvuracağı tek çare, çalacağı tek kapı tefeci ağa olacak şüphesiz. Borç istiyecek, toprağının bir kısmını ipotekliyecektir. Bu kısır döngü içinde de köylü yoksullaştıkça yoksullaşacaktır.

Bu süreç hızlandıkça, doğal olarak köyde toprak kavgası, sınıf savaşı da keskinleşiyor. Köydeki son gelişmeler, toprak işgalleri, bunun en belirgin örnekleridir.

Türkiye Komünist Partisi, kurulduğu günden beri, yoksul köylüyü toprak sahibi kılacak, sömürücü büyük toprak mülkiyetini ortadan kaldıracak, ağalığı, derebeyliği, tefeciliği, yarıcılığı, ortakçılığı kökünden kazıyacak, gerçek köylü kooperatiflerinin kurulmasını sağlıyacak demokratik bir toprak reformu için savaşmaktadır. Komünistler bu davanın başarıya ulaşması için, işçi-köylü bağlaşıklığının kurulmasını ve güçlendirilmesini başlıca şart saymaktadırlar.

Sosyalist ülkelerde

● Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi ülkelerde konut, okul, hastane, çocuk yuvaları kuruculuğu yıldan yıla gelişiyor. 1974 yılında Bulgaristan'da 44.500, Macaristan'da 88.000, Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde 138.300, Polonya'da 265.000, Romanya'da 153.200, Çekoslovakya'da 127.300, Sovyetler Birliği'nde 2.250.000 apartıman dairesi inşa edildi.

● 1974 yılında Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi ülkelerde sanayi üretimi 1973 yılına oranla % 8,5 artmıştır. Avrupa Ekonomik Topluluğu üyesi ülkelerde ise bu artış % 1'dir. Amerika Birleşik Devletleri'ne gelince, bu ülkede 1974 yılında sanayi üretiminde bir yıl öncesine oranla % 0,6 azalma olmuştur.

● 17–22 Mart tarihlerinde Macaristan Sosyalist İşçi Partisi'nin XI. Kongresi yapıldı. Kongre, önümüzdeki 15–20 yıl içinde Macaristan'da gelişmiş sosyalist toplumun kurulmasının ana hatlarını çizen bir program kabul etti.

Demokratik bir hükümet sorunu

Hükümeti kurma çabaları, gericilerin çatışmalarını, çelişkilerini iyice günışığına çıkardı. Demirel-Türkeş cephesi, örneğin Feyzioğlu gibi azılı gericiler, iktidara geçmek için yoğun çaba harcıyorlar, «hükümeti kurma görevi bize verilsin» diyorlar. Ülkemizi emperyalizme, NATO'ya daha sıkı bağlamak istiyen bu çevreler, bir yandan DP'yi parçalayarak parlamentoda milletvekili satın alma yoluna başvuruyor, öte yandan da Türkeş'in faşist komandolarını işçi sınıfının, devrimci güçlerin, komünistlerin, halkımızın üzerine sürerek ülkeyi faşizme doğru adım adım sürüklüyorlar.

İhanet cephesini oluşturan gerici partilerin temsilcileri, militarist kliğin desteğiyle işbasına getirilen Irmak'tan, onun terör, baskı politikasından şikâyetçi mi? Hiç şüphe yok ki, Irmağın politikası Vaşington elebaşları, NATO'cu harpçiler, paşalar kliği için olduğu gibi, onlar için de uygundur. Çünkü faşist eğilimli Irmak hükümeti bunların her dediğini yapmıştır. 4,5 aylık iktidarı döneminde başlıca görevi, NATO'ya toz kondurmamak, Demirel-Türkeş cephesinin komandolarını korumak, işçi grevlerini ertelemek, patronları savunmak, işçi sınıfına, devrimci güçlere karşı kanlı bir terör uygulamak olmuştur. Halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist savaşını ezmek için sıkıyönetimi, orduyu, polisi halkımıza karşı vurucu güç olarak kullanmıştır. Bunun için de Demireller, Feyzioğulları, faşist Türkeşler, şeriatçı Erbakanlar, Irmağa, «görevini güzel yaptın. Ama artık bu yağlı kuyruğu bize bırak» diyorlar.

İhanet cephesini oluşturan gerici partilerin başlıca amaçları, iktidarı ele geçirerek, faşizmi yerleştirmek için işçi sınıfına, tüm devrimci güçlere, halkımıza karşı uygulanan kanlı terörü daha da şiddetlendirmektedir. Bunlar halkın istediği erken seçim girişimlerini bunun için baltalıyorlar. Seçim yoluyle iktidara gelemiyeceklerini çok iyi bilen Demirel, bu işi terörle halletmeyi tasarlıyor. Bu gözü dönmüş gericiler muhalefette de eridiklerini görüyor, iktidara gelip zorbalık yöntemleriyle orada tutunmayı düşünüyorlar. Gerici partilerin başları, işbirlikçi burjuvazi, bu amacına erişmek için işçi düşmanı, sarı sendika ağası Halil Tunç ve Şide'leri de kullanıyorlar. Türk-İş'in başına çöreklenen H. Tunç halk düşmanlarını sözümona «rejimi» kurtarmak için anlaşmaya çağırıyor.

İhanet cephecilerinin iktidara gelmesi, terörün daha sert ve daha kanlı biçimler alması, vurgunların, sömürünün daha da katmerleşmesi demektir. Bunların saldırıları yalnız komünistlere, devrimci güçlere değil, CHP üyelerine de yönelecektir. Bu tehlikeyi görmek, iktidarı Demirel ve ortakları gibi iflâs etmiş, halkımız için büyük tehlike olan sağcı partilere, faşistlere kaptırmamak gerek. CHP'liler, içinde bulundukları kararsızlıktan biran önce sıyrılmalı, daha aktif, daha tutarlı bir eyleme geçmelidirler. Çünkü bugün halktan yana demokratik bir hükümetin işbaşına getirilmesi sorunu önemlidir.

Halkımızın bu isteğini bütün olanaklarıyle gerçekleştirmeye çalışan TKP'nin Eylem Program'ında belirtildiği gibi, sosyalizme açılan ileri demokratik bir hükümetin kurulması emperyalizme, büyük burjuvaziye karşı yürütülen mücadeleden ayrılmaz. İşbirlikçi burjuvazinin sebep olduğu bunalımlardan, sürekli yoksullaşmadan, işsizlikten, pahalılıktan ancak böylesi bir hükümetin işbaşına getirilmesiyle kurtulmanın olanakları sağlanır. Ancak böylesi bir hükümetle halk düşmanı, ihanet cephesinin el atmak istediği iktidar yolu kapanabilir. TKP böylesi ulusal bir sorunun üstesinden gelmek için tüm ilerici güçlerin, kuruluş ve örgütlerin ortak bir politik platform etrafında birleşmelerine, örgütlü bir eylem yürütmelerine önem vermektedir.

Kadınlarımız örgütleniyor

2. sayfadan devam

lar yalnız böylesi örgütlü bir şekilde ekonomik, politik, sosyal alandaki eşitsizliğe karşı koyabilirler.

TKP, Eylem Programında kadın haklarına büyük bir önem vermekte, aile yuvasını bugünkü düzenin dayattığı yıkıma karşı savunmaktadır. TKP, barış, demokrasi, sosyal ilerleme uğrunda ve emperyalizme karşı mücadelede kadınlarımızın daha örgütlü bir biçimde yer almalarını sağlamaya çalışmaktadır. TKP'nin bu uğurda yeni yeni atılımları, girişimleri vardır.

Memleketimizdeki kadın hareketi örgütlenme aşamasına gelmiştir. Bu hareketin başını işçi, emekçi kadınlar çekmekte. Memlekette olduğu gibi, yurt dışında emekçi kadınlarımız da örgütlenmektedir. Örneğin son zamanlarda İngiltere Türkiyeli Kadınlar Birliği, Batı Berlin Türkiyeli Kadınlar Birliği, Münih Türkiyeli Kadınlar Birliği gibi örgütler kurulmuştur. Bu yıl 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü memlekette olduğu gibi, yabancı ülkelerde çalışan işçi kadınlarımız tarafından daha geniş ölçüde kutlandı. Emekçi kadınlarımız bu toplantılarda kadın sorunlarını görüştüler ve en elverişli çözüm yolları aradılar. Bu yolları da TKP'nin Programında buldular.

DUYURU

Bazı gazetelerde TKP MK genel sekreterliğine İ. Bilen takma adı altında Doğan Özgüden'in seçildiği haberi çıkmıştır. Haberin yalan olduğu, D. Özgüden'in TKP ile hiçbir ilgisi bulunmadığı kamuoyuna duyurulur.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Kurtuluş hareketinin...

(1. sayfadan devam)

tik eylemi ön plana almak, örgütlenme ve bilinçlenmeye hız vermekle katılıyor. Özellikle Mart ayının olayları, genç işçi kadınların da bu mücadeleyi daha büyük ölçüde benimsemeye başladıklarını gösteriyor. Anayurtta işçi kadınlarımızın kurduğu örgütler, Batı Avrupa kapitalist ülkelerinde çalışan genç işçi kadın ve kızların oluşturduğu kuruluşlar, bunun birer örneğidir.

Demokratik gençlik örgütlerinin burjuva ideolojisinin etkisinden korunması yönünde de önemli başarılar elde edilmiştir. İşbirlikçilerin gençlik hareketini parçalamak amacıyle görevlendirdikleri bozguncular, eskisi gibi başarılı olamıyor. Maocu, Troçkist, Kıvılcımlıcı, oportünist akımların yurtsever gençlik arasındaki etkenliği gittikçe azalıyor. Emperyalizm ajanlarının yalıtlanmasında, asıl amaçlarının açığa vurulmasında TKP'nin, tüm komünistlerin büyük emeği geçmiştir. Bunun için genç işçi, köylü, aydın ve askerlerimiz TKP'nin önerilerini can kulağıyle dinlemekte, kurtuluş savaşındaki yerini daha büyük bir bilinçle almaktadır. İşçi sınıfının öncü partisinin emekçi yığınların örgütlenmesi ve bilinçlenmesi yönündeki mücadelesi boşa gitmiyor. Son dönemde elde edilen kazanımların korunması, bu yöndeki atılımların daha da ileri götürülmesi, TKP örgütlerinin, tüm ilerici güçlerin önünde duran somut görevlerdir.

TKP'nin SESİ

İşçi sınıfının, devrimcilerin sesidir.

TKP'nin SESİ'ni

Perşembe akşamları Orta Avrupa saatıyle 21.30'da orta dalga 908 khz. (330 m) den Pazar ve Salı sabahları da Orta Avrupa saatıyle 9.10, Türkiye saatıyle 11.10 da kısa dalga 31.5 ve 48.5 metrelerden dinliyebilirsiniz

TKP'nin SESİ GERÇEĞİN SESİDİR

Andiçtiler

Ülkemizde 12 Marttan bu yana ne hükümetler gelmedi işbaşına! Özellikle Erim türünden hükümetler birbirini izledi. Erim, «Anayasa lüks» dedi. Ve, saldırdı işçilere, gençlere. Onun yerini Melen, Talû aldı. Bir ara Erbakan takımının katıldığı bir hükümet kuruldu. Daha sonra eski faşist Irmak dayatıldı millete. En son, hırsız, vurguncu, elleri kanlı Demirel ve faşist Türkeş'lere hükümet verildi. Bu hükümetler faşist komandoları saldırttı durdu ilerici güçlerin üzerine.

Yurtsever gençlik bu kanlı saldırılardan gereken dersi çıkardı. Provokasyonlara kapılmadı. Politik savaşı ön plâna aldı. Birlik ve dayanışmanın zorunluğunu kavradı. İşçi sınıfıyla, onun savaşımıyla bağlaşma yolunu seçti.

Ulusal bağımsızlık, demokrasi ve mutlu bir Türkiye için verilen savaşta işçi, köylü, aydın ve askerlerimizin yeri, önemi büyüktür. Anti-emperyalist, antifaşist direnişte bunlar yeni savaş yöntemleri, biçimleri kullanmaya başladılar. Öldürülen devrimcilerin cenaze törenleri bu bakımdan ilginçtir. Onbinlerin katıldığı bu cenaze törenleri, işbirlikçi burjuvazinin terör ve talan düzeninin kınandığı mitinglere, yürüyüşlere dönüşüyor. Bu bakıma 25 Ocak'ta yapılan cenaze töreni, devrim tarihine geçti. Burada «Devrimciler ölmez!», «Emperyalizm kahrolsun!», «Faşizm geçmiyecek!» sloganları haykırıldı; binierce genç, anti-emperyalist, savaş andı içti. Devrimci şarkılar, marşlar söylendi. Komünist ozan N. Hikmet'in şiirleri okundu. Bütün bunlar gelenek oldu.

İşbirlikçi burjuvazi, baskı yöntemleriyle halk direnişini kıramıyor. Bu nedenle teröre hız vermekten, sıkıyönetimleri uzatmaktan geri durmuyor. Kerimleri, Şahinleri öldürtmekle, karşısına milyonları aldığını bile bile, burjuvazi yeni yeni terör yöntemleri uyguluyor. Gencecik halk çocuklarını kurşunlatıyor. Onlar, tek dayanağı kurşun, süngü ve ölümde görüyor.

Devrimci Türk gençliği sözünün eri olduğunu defalarca göstermiştir. Emperyalizme ve onun Türkiye'deki işbirlikçilerine karşı savaş andı içenler de verdikleri sözün altında kalmıyacaktır. Demirellere, aşırı gerici ve faşist partilerin hükümetine, tüm halk düşmanlarına karşı daha nice savaşlar verilecektir. Devrimci gençler bu savaşlarda da işçi sınıfının, emekçi halkın yanında yerini alacaktır. Bunun üstüne andiçtiler!

Kanlı Cephe

İşbirlikçi burjuvazinin en gerici çevresinden gelenlerle, faşizme açık kolundan oluşanlar halkımıza bir hükümet dayatıyor. Bu hükümette, Hitler'in «SS»lerinin hayranı ve taklitçisi başbakanlık yardımcılığına getirildi. Başbakanlığı sırasında 26 milyon lirayı kardeşlerine peşkeş çeken, 38 işçi ve yurtsever gencimizi sokaklarda kurşunlatan Demirel'in başkanlığında kurulan hükümette, komünist düşmanı Feyzioğlu'na, şeriatçı Erbakan'a da pay ayrıldı. Bütün bunlar, CIA'nin bir numaralı adamı, Amerika dışişleri bakanı Kissinger'in Ankara'ya gelmesiyle çekip çevirildi.

Yeni ortaklığın programı bu hükümetin niteliğini açıklıyor. Program anti-komünizm üzerine oturtulmuştur. Bu halk düşmanı hükümetin programında gizli, açık polisin, baskı örgütlerinin daha da kuvvetlendirilmesi, yabancı sermayeye karşı olan engellerin kaldırılması, NATO, SENTO gibi emperyalizmin askersel ve Ortak Pazar gibi politik-ekonomik örgütlerine daha sıkı bağlanılması başa alınıyor. İlerici güçlere, komünistlere, soyalistlere, halkımıza karşı uygulanan kanlı saldırılar daha da yoğunlaşacak. Yerli-yabancı tekellere, toprak beylerine daha geniş sömürü olanakları sağlanacak, dolayısıyle enflâsyon, işsizlik, pahalılık daha da artacak.

Bu yılın Ocak-Şubat ayiarında dış ticaret açığı 440 milyon dolar, yani 6 milyar 600 milyon liraya ulaşmıştır. Bu da halk düşmanı hükümetlerin Amerikan, Batı Alman, İngiliz, Fransız ve öteki NATO'cu, Ortak Pazarcı tekellere sağladıkları talanın korkunçluğunu gösteriyor. Talanın ayrılmaz parçalarından biri de terördür. İşbirlikçi burjuvazi sömürüyü artırdığı oranda terörü de şiddetlendiriyor. Yurtsever öğrenci Kerim Yaman'nın kanı daha kurumamışken, Demirel hükümeti kurulduğu gün, faşist komandolar öğrenci Veli Yıldırım'ı öldürdüler. Hükümet listesi açıklandığı gün, yurtseverleri öldürenler serbest bırakıldı.

Bu faşist uygulamalar, faşist rejimi yerleştirme çobalarının bir parçasıdır. Tehlike büyüktür. TKP, bu ulusal tehlike karşısında halkımızı uyarmakta, devrimcilerin uyanık olmalarını, örgütlerini, kadrolarını korumalarını önermektedir. Komünistlere, öteki devrimcilere bu faşist, işbirlikçi, komandocu, terörcü karması hükümete karşı savaşta yeni yeni ödevler düşüyor. Yığınlarla daha geniş ölçüde bütünleşmek, sendikalarda, fabrikalarda daha geniş ölçüde örgütlenmek, günün savaş konusudur.

«Tarafsız» sendikacılık

Türk-İş'in Demirel hükümetine karşı izliyeceği tutum, Yönetim Kurulu'nun son bildirisiyle açıklandı. Bu belgede «tarafsızlık» politikasının sürdürüleceği belirtiliyor. Ve hemen arkasından sosyal barış sözcüklerine yer veriliyor.

«Sosyal barış» belgisi karma hükümeti kuranların programında da yer alıyor. İşbirlikçi burjuvazi bu belgiyi, işçi ve sendikaları eylemsizliğe sürüklemek, sınıf savaşını körletmek için kullanıyor. Bu, işçi ve sendikaları terör ve sömürüye karşı savaşta güçlü bir silâh olan grevlerden vazgeçirmek için burjuvazinin başvurduğu bir taktiktir. Bu taktik işçi hareketine, Türk-İş'in başını tutan sarı sendikacılar kanalıyla uygulanmak isteniyor.

Sendikaların «tarafsızlığına» gelince, bu da bir burjuva oyunudur. Demirel takımı, «sendikaların siyasal tarafsızlığı» yaftası altında, işçi hareketi içindeki sarı sendika ağalarının yardımıyle, proletaryayı bölmek, sınıf savaşından koparmak, işbirlikçi burjuvazinin kuyruğuna takmak istiyor. Bu bakımdan «tarafsız» sendikacılık ve «sosyal barış» aldatmacaları, işbirlikçi burjuvazinin işçi sınıfına ve sendikal harekete karşı izliyegeldiği sömürü ve terör politikasının ayrılmaz bir koludur.

Tunç-Şide takımı, «partilerüstü», «tarafsız» sendikacılık dediler, en gerici, halk düşmanı partilere daha sıkı bağlandılar. Bugün Türk-İş yönetim kurulunu oluşturan sarı sendikacıların çoğu AP gibi işbirlikçi partilere üyedir. Onlar, patronlarla ele ele verdiler. Onlar, bu belgilerle proletaryanın, geniş emekçi yığınların ekmek, barış ve özgürlük savaşına karşı çıktılar. Bugün de bu yoldan yürüyorlar.

Memlekette işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlarıyle işbirlikçi burjuvazi arasında, halkımızla Amerikan emperyalizmi arasında kıyasıya bir savaşım giderken, işçi sendikaları tarafsız olamaz.

Faşistleri titreten G. Dimitrof: «ya emekle beraber sermayeye karşı, ya da sermaye ile beraber emeğe karşı olursun. Üçüncü bir yol yoktur» demişti. Bu devrimci ilke, bugün Türkiye'de işçi sınıfı hareketinde en geçerli ilkedir.

Çağrı

Halkımıza tepeden inme bir karma hükümet daha dayatıldı. Başı AP yöneticileri, Demirel grubu çekiyor. Bu hükümet tutucu, işbirlikçi, aşırı gerici ve faşistlerden kuruldu. Böylesi bir karma hükümet, büyük sermaye, işbirlikçiler, emperyalizm, NATO çevreleri ve özellikle Kissinger'in Ankara'daki eylemleri ile oluşturuldu.

Yeni ortaklığın anlaşma protokolü hükümetin niteliğini açıklıyor. Anti-komünizmi yoğunlaştırmayı, yabancı sermayeye kapıları daha geniş açmayı, NATO, CENTO, Ortak Pazar gibi emperyalizmin askersel politik ve ekonomik örgütlerine daha da sıkı bağlanmayı başa alıyor.

Bunun tek anlamı vardır: Sömürü, vurgun, pahalılık, işsizlik, halkın yoksullaşması daha da artacak, baskı, terör, anayasal, demokratik hakları çiğneme yöntemleri daha da yoğunlaşacak.

Demirel ve ortakları öteden beri hükümet kurmuşlar, hükümet sürmüş, içyüzlerini halka iyice göstermişlerdir. Bunlar azılı, halk düşmanı, yerli yabancı tekellerden, toprak beylerinden yana bir politika yürütmüşlerdir. Kimi zaman Meclisi basmışlar, kimi zaman Meclisi kendilerine basamak yapmışlar, kimi zaman parlamentoyu, terörü, sıkıyönetimleri uygulamak, Anayasayı çiğnemek için araç olarak kullanmışlardır. 12 Mart sonrası hükümetler bu politikacıların desteği ile işbaşına getirilmiştir. Büyük kentlerin basılması, İstanbul, Ankara, İzmir'in aranıp taranması, toplama kamplarının, kontrgerilla merkezlerinin, işkence villalarının, idam sehpalarının kurulması bu politikacıların destek ve oyları ile olmuştur.

Son aylarda komando baskınları, devrimcilerin öldürülmesi, grevlerin yasaklanması, alıp yürüyen terörü bunlar, Irmak hükümeti ile birlikte yürütmüşlerdir. Ordunun tepesindeki militarist klik bunların vurucu gücü, yumruğudur.

Aşırı gerici ve faşist politikacılar, işçi sınıfının, devrimcilerin, ilerici yurtseverlerin dağınık bulunmalarından, bir eylem birliği kurmamış olmalarından yararlandılar, bütün halka, bütün ulusa karşı biraraya geldiler ve hükümeti aldılar.

Sosyalist ülkelerin, en başta büyük komşumuz ve kara gün dostumuz Sovyetler Birliği'nin çabaları ile yeryüzünde gerginlik yumuşuyor, barış güçleniyor. Halkların anti-emperyalist, ulusal bağımsızlık savaşları gelişiyor, yeni yeni başarılar kazanıyor. Viyetnam'da, Kamboç'ta, Amerikan emperyalizminin dayanakları halkların güçlü yumrukları altında yıkılıyor.

Bu durumda yurdumuzda bunalımlar içinde bocalayan emperyalizmle daha da bağlanan en gerici parti yöneticilerinin hükümet kurması, bölgemizde barışı, halkların kurtuluş savaşını daha da tehdit ediyor.

Gerici, halk düşmanı, saldırgan bloklara bağlı bir hükümetin işbaşına gelmesi ile, devrimcilerin uyanıklığı artırmaları, kadrolarını korumaları, polis ve Maocuların provokasyonlarına düşmemeleri de günün önemli sorunudur.

Bu gerici hükümeti alaşağı etmek, halkçı bir hükümet kurmak için bütün devrimci, anti-emperyalist, demokratik ve anayasal haklardan yana güçlerin eylem birliğine girişmeleri, ordudaki yurtseverlerin bu eylem birliğine katılmaları ulusal, tarihsel bir zorunluktur.

2 Nisan 1975

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

(1. sayfadan devam)

burjuvazi egemendir. Büyük sermaye holdingleşme, tekelleşme sürecindedir. Üretim aracı üreten ağır endüstri gereği kadar kurulmamıştır. Tarımda kapitalist gelişme yanında Ortaçağ kalıntısı ilişkiler de vardır. Ekonomik gelişme çelişik ve dengesizdir. İşsizlik, iç ve dış göçler, halk yığınlarının yoksullaşması durmadan artıyor.

Bu koşullarda Program ve Tüzük'te kapitalizmden sosyalizme geçişte iki aşama öngörülmüştür: İleri demokrasi aşaması ve sosyalizm aşaması. Program ve tüzükte yakın ve uzak amaç birbirinden ayrılmıştır. Yakın amaç: ileri demokrasi aşamasında, emperyalizmin, işbirlikçilerin, yerli yabancı büyük sermayenin, toprak beylerinin egemenliğine son verilecektir. Demokratik, devrimci dönüşümler gerçekleştirilecektir. İşçi sınıfının hegemonyası sağlanacak, emekçi yığınların hem yaşam düzeyi yükseltilecek, hem de demokratik hakları genişletilecek ve garantiye bağlanacaktır.

Uzak amaç: sosyalizm aşamasında, sömürü düzeni kökünden kazınacak, insanın insan tarafından sömürülmesine son verilecektir.

Her iki aşamada da işçi sınıfının emekçi yığınların emperyalizme, kapitalizme karşı kazanımları savunulacaktır. Gereğinde işçi sınıfı diktaturası kurulacaktır. TKP'nin Program ve Tüzüğü demokratik bir uygulama yöntemi içinde hazırlanmıştır. Tasarılar partinin bütün örgütlerinde tartışılmıştır. Bu tartışma sonucunda ileri sürülen görüşlerin önemli bir kısmı tasarıya alınmıştır. Gerek bu hazırlanış biçimi, gerekse yeni Program ve Tüzüğün varlığı, partinin işçi sınıfı, gençlik ve aydınlar arasında örgütlenmesini büyük ölçüde hızlandırmıştır.

Söz ulusundur

TKP, seçimlerin yenilenmesini isteyip istemediğini, bir referandumla, halka sormaktan yanadır.

TKP'ye göre halk Demirel hükümetine güvenmiyor. Hükümet Mecliste güvenoyu almış olsa da, halkın güvenine dayanmayan bu hükümetin yerine demokratik, halktan yana bir hükümetin getirilmesi sorunu çözüm bekliyor. Komünistler halk için, halk tarafından seçilen bir hükümet amacıyla savaşmaktan geri durmayacaklardır. İşçi sınıfının isteği böylesi bir hükümeti işbaşına getirmektir. Komünistler halk içinde, demokratik bir hükümeti işbaşına getirme eylemine daha geniş ölçüde sarılırsa, emekçilerden, orta tabakalardan, ulusal burjuvaziden, devrimci aydınlardan, gençlerden, subaylardan yeni yeni müttefikler bulacaklardır.

İşbirlikçiler, emperyalizmin Türkiye'deki ortakları seçimlerden kaçıyorlar. Halktan korkuyorlar. Son Meclis, yerel ve belediye seçimlerinde «sandık»çıların yenilgiye uğraması, sosyalizmin büyük ilkelerini kendilerine bayrak edinenlerin başarı kazanmaları Türkiye'de halk yığınlarında derin bir uyanış sürecinin başladığını gösterdi. Burjuva parlamentarizmi, büyük burjuvaziye, toprak beylerine, emperyalizmin ortaklarına karşı işlemeye başlamıştır.

1 Mayıs

1 Mayıs, 1 Mayıs!
İlk dileğimiz,
Yaşatacak seni
Tunç bileğimiz!

Fırtınalar koptu,
Gökler karardı.
Yangınlı şimşekler,
Dünyayı sardı.

Kara kış günleri
Kül olsun, yansın!
Kırmızı çiçekli
Bahar uyansın!

Haydi! İşçi-çiftçi,
Ey! Çekiç-orak kalk!
Marş marş! İleri
Bütün yoksul halk!

Birleşin! Gelin!
Yerden yükselin
Birliksiz işçi,
İşçi değildir.

N. Hikmet

PARTİ YAŞAMI

TKP ve yeni kurulan «sosyalist» partiler

Ceza Kanunu'ndaki faşist maddeler, emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin egemenliği, faşist komandolar, CIA'nın, MİT'in açık gizil provokasyonları, militarist kliğin darbe olanakları ortada dururken, legal sosyalist parti kurmak çok ciddi ve ağır sorumluluklar gerektiren bir davranıştır. Devrimci kadroları polise teslim etmek, onları kırmak ve devrim hareketine büyük zararlar vermek, legalizmin akla gelen ilk mahzurlarıdır. Faşist darbelerin kurbanı olan ülkelerde, faşist yönetimler yıkıldıktan sonra işçi hareketi kalkınmakta, Bilimsel Sosyalizme bağlı sosyalist akım tekrar canlanmakta büyük zorluklar çekmiş, halâ da çekmektedir. Bu konuda tek istisna İtalya'dır. Onun dışında, faşist darbelere kurban olmuş ülkelerde işçi hareketinin sınıfsal niteliğini kazanması çok zor olmakta, bu gelişme büyük engellere çarpmaktadır.

Bugunkü şartlarda Türkiye'de Bilimsel Sosyalizme bağlı bir partinin kurulması yasaktır. «Sosyalist» bir partinin kurulabilmesi için program ve tüzüğe oportünist, hattâ anti-Marksist, anti-Leninist bir takım anlamlar vermek gerekir. Bu yola gidenlerin önemli bir kısmı, gerçekten de Bilimsel Sosyalizmi bir süs olarak olmış, bir kısmı da esasen onunla bütün bağlarını kesmiştir. Böyleleri yığınları, militan kadroyu oportünist, revizyonist bir takım ilkelerle eğitmekte herhangi bir sakınca görmez. Burjuvazinin istediği de budur. İşçi hareketine burjuva ideolojilerini, dünya görüşünü aşılamak, onu iktidardan uzakta bulundurmak, sömürü düzenini ayakta tutmaktır.

Türkiye'nin içinde bulunduğu bugünkü koşullarda legal «sosyalist» bir parti kurmanın örgütlenme, teorik ve ideolojik bakımlardan bu gibi büyük sakıncaları vardır. TKP'ye konan yasak, onun illegal çalışmaya zorlanması, partinin illegal çalışma koşullarını iyi ayarlaması, illegalken işçi sınıfını, emekçileri örgütlemeyi önemli ölçüde başarması, Bilimsel Sosyalizme tam olarak bağlı kalması, gerçek devrimci Marksçı-Leninci bir kadronun yetişmesini sağlamıştır. Ancak bu kadrolarla dirsek temasını sağlayabilen legal sosyalist akımlar, işçi sınıfının davasını yürütmek yönünde başarı gısterebilir, burjuvazinin terörü karşısında kadrolarını illegale geçirip korumasını başarabilirler.

Komünistler ve din

Sömürü düzenini yürütme manivelalarından biri de din sömürücülüğüdür. Geniş emekçi yığınlarının dinsel duyguları ve mukaddes saydıkları inançları da sömürülür. Genellikle burjuvazinin dinle, mukaddesatla bir ilişkisi yoktur. Kâr, çıkar, sömürü, ticaret, vurgun hırsı dinsel, genellikle de moral kıymetleri ya süpürmüş, ya da en düşük düzeye indirmiştir. Türkiye'de masonların, yani dinsel inançları olmayanların, hristiyan tekelcilerle, sömürü çevreleriyle birleşip de müslüman «din kardeşlerini» onlara sömürttükleri, geniş halk yığınlarının dinsel hislerini değişik yöntemlerle sömürdükleri sık sık görülür. Demirel, Erbakan gibi politikacıların kariyeri genellikle din sömürücülüğüne oturtulmuştur. Bu gibi politikacılar din sömürücülüğü ile anti-komünizmi birleştirmeye de dikkat ederler. Bunlar, gericilerin elinde, sömürü düzenini ayakta tutmak için birbirine yapışık iki silâhtır.

Bütün sorun emperyalizmin ve işbirlikçilerinin elinden, halkları köleleştirmeye yarayan bu silâhı almaktır.

Laiklik, dinin devlet işlerinden ayrılması, buna yönelik bir yöntemdir. Burjuvazi derebeyliğe karşı hegemonya savaşı yürütürken, derebeyliğin elinden din silâhını almak için laiklik ilkesine bağlılığını ilân etmiştir. Ama derebeyliği yendikten, egemenliği aldıktan sonra, kendi ilân ettiği ilkeye kendisi hıyanet etmeye koyulmuştur. İnsanlık, laikliğin gerçekten de uygulandığını görebilmek için sosyalist ülkelerin tarih sahnesine çıkışını beklemek zorunda kalmıştır. Tarihin, insan topluluklarının diyalektik gelişme yasalarına bağlı oldukları ilkesine inanan komünistlerin dinle bir ilişkileri olmadığı doğrudur.

Dinsel inançlar, emekçilerin sömürüye, emperyalizme, gericiliğe, faşizme karşı savaşa katılmalarına ve orada aktif bir ödev yükümlenmelerine engel değildir. TKP'ye göre, yığınlar kurtuluşları için yürüttükleri sınıf savaşında, halkçı, ilerici, devrimci bir eğitim sistemi ile eğitilecekler, kör inançlardan, tabiatüstü, mistik inanç ve hislerden kurtulacaklardır. Engels'in de belirttiği gibi, bu konuda zora başvurmak, din militantizmini körüklemekten başka sonuç vermez.

Öncülük sorunu

İşçi sınıfının öncülük sorunu, son yıllarda, komünistlerle oportünistler arasında giderek keskinleşen savaşın düğüm kesimi oldu. Soğlar, toplumsal gelişmede, işçi sınıfının öncü rolünü küçümsüyor, «sollar» bu rolü putlaştırıyor. Böylece birisi küçük burjuva kuyrukçuluğu, ötekisi sekterlik, basmakalıpçılık yapıyor. Her ikisi de, savaşta işçi sınıfının öncülüğünün gerçekleşmesini zorlaştırıyor, engelliyor. Bugün Türkiye'de sağcı, «solcu» likidatörlerin, «sosyalist», «emekçi», «ihtilâlci» gibi adlar altında particikler kuranların yaptıkları budur.

Marks ve Engels, işçi sınıfına tarihin yüklediği ödevi saptadılar. Bu ödev: Mülksüzleştirenleri mülksüzleştirerek, üretim araçlarını toplumun malı yaparak, her türden sömürüyü ve sınıf egemenliğini kaldırıp, kapitalist toplumun yerine komünist toplumu kurmak. Tarihsel gelişme, proletaryayı, hem kendisini, hem de tüm emekçi halkı sömürüden ve ulusal baskıdan kurtarmakla, onu barış ve güvenliğe kavuşturmoklo yükümlemiştir.

Bu tarihsel görevi, işçi sınıfı tek başına yapamaz. Lenin: *«Devrimin ancak devrimcilerle yapılacağını» sanmak sadece yanlış değil, hem de tehlikelidir»* der. Somut veriler, tarihsel deneyler kesinlikle göstermiştir ki, komünist partisi işçi-köylü bağlaşıklığını kurmakla, tüm demokratik güçleri, ulusal baskı altındaki halkları tek, ortak bir savaş cephesinde toplamak, birleştirmek yoluyla, böylesi bir savaş stratejisiyle yerine getirebilir.

Çağdaş işçi sınıfının savaş tarihi, uluslararası koşullar, hem demokratik devrim aşamasında, hem sosyalist devrim aşamasında öncülük ve ilerici güçleri tek cephede toplamak görevini ancak işçi sınıfının, onun savaşkan partisinin yapabileceğini göstermiştir. Lenin'in sözleriyle diyelim: *«Yalnız komünist partisi ... proletaryayı kapitalizmin bütün kuvvetlerine karşı en amansız, kesin ve son savaşta yönetme yeteneğine sahiptir.»*

Bu gerçekler karşısında, Türkiye'de işçi sınıfının savaşta öncülük rolünü gerçekten sağlıyacak partinin de TKP olduğu ortaya çıkıyor. Burjuvazinin TKP'ne koyduğu yasağın nedeni budur. Emperyalizme, faşist zorbalıklara, NATO'ya, Amerikan köleliğine karşı olan tüm ilerici, devrimci güçlerin, örgütlerin, yurtseverlerin TKP'ne konan yasağın kaldırılması için savaşmaları zorunluktur.